

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník 87

Číslo 9

25. února 2007

Cena: 6 Kč

KE SLUŽBĚ BISKUPA V NAŠÍ CÍRKVI

Na teologické konferenci v sobotu 24. února je hlavním tématem duchovní správa v naší církvi. Naukový sněmovní výbor vypracoval a předkládá k diskusi materiál s názvem "Služba církve". Vzhledem k událostem posledních měsíců je pro naši církev patrně nejdůležitější ujasnit si, co znamená služba biskupa.

Biskupskou službu převzala naše církev hned v počátcích z tradice obecné církve a zachovává ji stále. Pojetí služby vychází ze sněmovních studií prvního patriarchy dr. Karla Farského, kde je mj. uvedeno: „nemáme za to, že úřad biskupský jest zvláštní svátostí; naopak jsme přesvědčeni z Písma svatého i praxe církevní, katolické nevyjímajíc, že biskupské svěcení jest úkon pravomoci, kterým církev zmocňuje kandidáta k dozorčí činnosti nad životem církevním určitého okruhu.“ Biskup je v našem pojetí kněz zvolený zástupci církve, duchovními i laiky, a pověřený konat v obvodu diecéze dozorčí službu nad řádným zvěstováním Božího slova, vysluhování svátostí a řádným křesťanským životem jednotlivých obcí.

Toto pojetí úřadu a svěcení je odvozeno 1. Biblicky ze Sk 13,1-4 (vyslání Pavla a Barnabáše) a Pavlovy praxe ustanovovat starší v jím založených církvích. 2. Z praxe české

reformace, zejména zřízení prvních biskupů Jednoty bratrské, jež bylo v podání Palackého součástí obřadu zřizování biskupů.

Biskupskou službu promýšlel z hlediska biblické teologie a personalismu prof. Otto Rutrle. Podle tohoto pojetí se církevní úřad organizuje z Božího slova, z darů stolu Páně, nikoli ze zdrojů civilních a společenských pořádků. Prof. O. Rutrle také zdůrazňoval, že pojem „úřadu je od počátku v církvi osobní kategorií, a proto rozhodujícím způsobem záleží na nositeli této služby jako křesťanské osobnosti.“

To je také důvodem, proč se naše církev při výběru vhodných kandidátů na úřad biskupa vrátila k biblické tradici, když přijala kritéria volitelnosti tak, jak jsou uvedena v 1Tm 3,1-7 a Tt 1,5-9. Důležitost *dobré pověsti u těch, kteří jsou mimo církev*, vnímala jako zásadní už starokřesťanská obec (1Tt 4,12; Ko 4,5, 1Pt 2,12.15...). Je totiž zjevné, že na

Ke službě biskupa patří vysluhování svátosti svěcení kněžstva

životě předního člena obce musí být vidět, jak Bůh svou milostí člověka proměňuje a obnovuje. Není-li tomu tak, je svědeckví celé obce nevěrohodné a falešné.

V pojetí naší církve má biskup, jemuž je svěřeno vést duchovní správu diecéze (koná dozorčí, učitelkou, svátostnou a pastýřskou službu - vysluhuje se spolusvětiteli svátost svěcení kněžstva a s duchovním a s po-

věřeným členem rady starších svátost biřmování a vysluhuje všechny další svátosti a koná mimosvátostné úkony), podíl na správě celé církve jak organizačně jako člen ústřední rady, tak duchovně - podílí se na ordinaci zvolených biskupů.

Biskupská služba v naší církvi je vykonávána kolegiálně. V diecézi tuto službu koná biskup ve spolupráci s vikáři, duchovenským sborem, staršími a všemi pokřtěnými. V celé církvi ji vykonává biskupský sbor ve vzájemné spoluodpovědnosti a ve spolupráci s celým duchovenským sborem.

Autorita biskupa či jakéhokoliv nositele církevního úřadu se neuplatňuje mocí, nýbrž službou vůči církvi (např. Mk 10,42-45) a spočívá především v jeho stálé podřízenosti Kristu, v živé osobní víře a obdarování charismaty Ducha svatého. Biskupové svou službu nekonají nad církví, nýbrž v církvi a s církví. Jak je uvedeno v 1Tm 1,1.7: „Věřohodné je to slovo: Kdo chce být biskupem, touží po krásném úkolu ... Musí mít také dobrou pověst u těch, kdo jsou mimo církev, aby neupadl do pomluv a ďábových nástrah.“

(noe)

VYJÁDRĚNÍ PRAŽSKÉHO BISKUPA

I když jsem byl rozhodnut a čtenářům ČZ jsem i sdělil, že se až do dne konání mimořádného diecézního shromáždění, které má rozhodnout o mém případném odvolání z úřadu pražského biskupa, nebudu ke svému případu vyjadřovat, po přečtení některých názorů členů církve, zejména pak po seznámení se s usnesením ÚR o mém předvolání před církevní kárný výbor, jsem svůj původní úmysl změnil.

Nejprve tedy mé vyjádření k onomu zvláštnímu usnesení ÚR: je s podivem, že členové ÚR neznají zásadu, která platí v každé demokratické společnosti, tedy: žádná osoba nemůže být za stejné provinění trestána 2x. ÚR měla postupovat dle logiky: nejprve předat mou kauzu k posouzení církevnímu kárnému výboru, počkat na jeho verdikt a v případě vyslovení "vinen" teprve žádat svolání mimořádného DS k mému odvolání. Leč stal se pravý opak: ÚR přijala nejprve usnesení, aby diecézní rada Praha v co nejkratším termínu svolala mimořádné DS s jediným bodem programu: Odvolání..., což se také stalo a DS je řádně svoláno na 3. března 2007. Pak se ovšem členové ÚR "probudili" a žádají předvolat mou osobu ke kárnému řízení. Jde o postup přinejmenším podivný, který asociuje podezření, že musím být z úřadu biskupa odstraněn za každou cenu, a to ne již jen pro své pochybe-

ni - to je pouze vhodný důvod k verbální manipulaci - nýbrž prostě proto, že jsem některým bratřím a sestrami tzv. nepohodlný pro své formy a projevy, jimž blokuji neuvážená rozhodnutí, např. o bolestném prodeji církevního majetku etc. Emotivní zdůvodnění kárného řízení: ... jímž se dotýká cti a vážnosti spolusester a spolubratří ... ponechávám k úvaze čtenářům ČZ. Nikde se totiž nehovoří o narušení mé cti a vážnosti procesem psychologického teroru, jemuž jsem od vyznání pravdy neustále vystavován. Chtěl bych vidět v podobné situaci, v jaké jsem se nečekaně ocitl, kdy někdo neomalenež vstoupil do přímé intimity mého lidského života, ty své současné kritiky, zda by neprodleně a statečně vyznali své rodině i církvi pravdu. Pokud by to dokázali, o čemž si dovoluji vážně pochybovat, mají mou úctu! Rovněž je velice zvláštní, že o mém selhání hlasují kdesi v libereckém či hradeckém vikariátu, aniž by mě před tímto svým usnesením pozvali k osobnímu slyšení, což je elementární princip slušnosti. Dále nemohu souznít s atakem, že jsem lhal celé církvi. Nenavštívil jsem jedinou náboženskou obec ani v hradecké, ani v olomoucké, plzeňské či brněnské diecézi, nehovořil jsem o svém případě s nikým jiným, než s duchovními pražské diecéze. V říjnu 2006, kdy byl zveřejněn bulvární článek v časopisu Týden, jsem

v ČZ pouze konstatoval, že se od obsahu i formy tohoto článku distancuji. A na tom trvám i dnes! Těm, kterým jsem nedokázal ihned říci pravdu, jsem se již mnohokrát omluvil a požádal za odpuštění. Říci ovšem pravdu, zejména jede-li o ryze soukromý problém, není opravdu jednoduché. Má aktuální zkušenost, zejména s některými členy vedení církve, ve mně utvrzuje poznatek, že v intimních záležitostech se vůbec nevyplácí tuto pravdu odhalovat, nýbrž asi skutečně platí stará zásada: zatloukat, zatloukat, zatloukat! Není také pravda, co uvádí sestra Ladislava Svobodová z Opavy, že "pak ti, co byli proti němu, dostanou své tresty ve vězení, jimiž bylo vyhrožováno". Nikomu jsem nevyhrožoval vězením, pouze jsem konstatoval, že pokud někdo bude bez mého souhlasu šířit nahrávku soukromého rozhovoru, který nebyl určen veřejnosti, budu se bránit relevantní právní cestou. Postupovala by snad jmenovaná sestra jinak, jestliže by se to týkalo její osoby?

Mohl bych pokračovat dále, ale nechci sebe i čtenáře ČZ unavovat. Velice rád se sejdou s každým, kdo proti mému chování má jakékoliv výhrady. Je určitě poctivější si sporné věci vyříkat z očí do očí, než psát o někom, koho jsem nikdy neviděl a znám ho pouze z mediálního balastu.

Karel Bican

„Jste tím pobouřeni, nehřešte však.“

Ž 4,5

„Pamatujte si, moji milovaní bratři: každý člověk ať je rychlý k naslouchání, ale pomalý k mluvení, pomalý k hněvu.“

Jk 1,19

Sestry a bratři,

tyto biblické verše byly vylosovány na den 3. března 2007 a čteme je v Heslech Jednoty bratrské. Na tento den bylo určeno mimořádné diecézní shromáždění v Praze za účelem odvolání bratra biskupa Mgr. Karla Bicana z funkce. Samotný fakt odvolávacího shromáždění je již velmi smutnou událostí.

Všichni, kteří mají hlasovací právo, by si měli uvědomit důsledky svého rozhodování pro celek církve, nejen pro pražskou diecézi. Spoléhám na to, že bude oboustranná ochota k bratrskému rozhovoru mezi jeho stoupenci a kritiky. Proto biskupská rada přijala záměr uspořádat jednodenní teologickou konferenci, v jejíž druhé části bude prostor pro otevřený dialog o situaci v církvi. Spoléhám na to, že snaha o otevřený vnitrocírkevní dialog nebude zneužita a nebudou kontaktována média.

Bratři a sestry, prožili jsme nejednou obtížnou dobu v církvi, kdy je třeba prokázat, na čem stojí naše víra. Zda na našich představách, osobních zájmech a ambicích, závanec emocí či falešných oporách nebo na skále věků, kterou není žádný člověk, ale jedině Hospodin (Iz 26,4). Je tomu tak i v této chvíli, kterou nelze podceňovat, neboť její důsledky mohou být příliš velké.

Pane, prosíme tě za Církev československou husitskou, která prošla nejedním obtížným obdobím, v němž se má osvědčit pravost naší víry a jistota tvého povolání. Modlíme se za náboženské obce, za sestry a bratry, se kterými můžeme sdílet společnou naději, že tvé království je navzdory všemu blízko. Do tvé moudré, spravedlivé, milostivé a svrchované vůle odevzdáváme svou církev a její budoucnost. Tvé jméno, Pane Ježíši Kriste, ať je i skrze nás v tomto světě v úctě.

Ve společné modlitbě za naši církev – za její jednotu, pravý dialog a pokoj

Tomáš Butta, patriarcha

V Praze dne 12. 2. 2007

Zamyslet se na chvíli...

Jsou často objektem filmových dokumentů, mnozí z nás se o nich učili ve škole. Velcí lidé, kteří se přičinili o to, že dnes jako lidstvo můžeme používat přívlastek "vyspělí". Jejich vliv a přínos pro umění a vědu byl obrovský. Dodnes tvoří základ dalšího lidského pokroku ve všech oblastech.

Méně se však už dozvídáme o duchovním zázemí těchto lidí. Mnozí z velkých génů byli lidé, kteří vyznávali živou víru v Krista. Stálo by za to, kdybychom si některé z nich představili.

Tak třeba: Jen málo lidí ví, že Vincent Van Gogh, nejznámější holandský malíř, se původně chtěl věnovat povolání kazatele.

Také další holandský malíř, ovšem žijící v 17. století, Rembrandt, byl hluboce věřící.

Anglický básník Samuel Coleridge je známý tím, že většinu svého díla vytvořil pod vlivem opia. Málo se však už mluví o tom, že to byla právě moc Ježíše Krista a básníková víra v něho, která jej zbavila tohoto návyku.

O skladatelích G. F. Handlovi a J. S. Bachovi je všeobecně známo, že byli hluboce věřícími lidmi.

Ne už tak známým faktem však je, že Vivaldi, přezdívaný kvůli barvě vlasů "červený kněz", byl rovněž velice zbožný.

Kdybychom si přečetli osobní zápisky některých velkých vědců, jakými byli např. Newton, Kepler, Kopernik či Pascal, našli bychom v nich stopy vroucí víry v Boha a úžasnou pokoru před Stvořitelem.

Bůh má své věrné mezi všemi skupinami lidí – moudrými a i méně bystrými, bohatými i chudými. Co může být krásnějším svědectvím, než odvolávání se na víru těch, kteří se nesmazatelně zapsali svým přínosem do lidských dějin?

-czka

Z kazatelského plánu**1. NEDĚLE POSTNÍ****Pokoušení na poušti**

Srovnání s Mt 4,1-11 ukazuje rozdíl v pořadí Kristových pokoušení. V obou případech má příběh gradaci. Lukáš ji zřejmě chápe takto: Ježíšovo spasi-telské poslání se nakonec musí dovršit v Jeruzalémě, ale ne tak, že by mu Pán Bůh zázračným zásahem zachránil život. Naopak Ježíš musí podstoupit smrt na kříži, aby tak v dokonalé poslušnosti Otcovy vůle splnil svůj úkol až do konce. Dábel "odešel od něho až do dané chvíle", to jest do chvíle, kdy prostřednictvím zrádce Jidáše vykoná své zlé dílo (L 22,48; J 6,70n; 13,27). Na chvíli pak bude triumfovat, než mu Kristovo vzkříšení definitivně vezme jeho potěšení z vítězství.

Vstup: Dt 26,1-11 (lépe Dt 26,16-19 - vynikne důraz na pravé božství Hospodinovo a na jeho přítomnost při Vyvoleném)

Tužby:

2. Aby náš vnitřní zrak vyjasnil, dopřál nám bystře rozeznávat nástrahy Zlého i pod jeho líbivou maskou ...
3. Abychom v moci Kristově dovedli statečně s pokoušením zápasit a ve šlépějích svého Pána kráčeli ...

Epistola: Ř 10,4-13

Evangelium: L 4,1-13

K obětování: Ef 6,10-11

K požehnání: Ž 91,9-15

Modlitba:

Děkujeme ti, nebeský Otče, že nás nenecháváš v zápasech se zlem světa i smrti v naší slabosti osamělé. Poslal jsi nám ku pomoci svého Syna, aby se za nás obětoval a vysvobodil nás z moci Zlého. Kéž se umíme chopit pevně jeho pomocné ruky a podřídit se jeho vedení! Kéž víme, že jenom z něho můžeme čerpat sílu ke všem zápasům s protivenskými a s pokoušením. Kéž jednáme vždycky tak, jak nám on sám ukazuje svým slovem i příkladem života!

Vhodné písně: 100, 118, 148, 15

V ODĚNÍ BOŽÍM

Slyšme slova apoštola Pavla: „Oblecte plnou Boží zbrojí, abyste mohli odolat ďáblovým svodům.“ Tato slova napsal apoštol Pavel, když byl jako vězeň pro Krista v Římě. Hlídal ho voják, který byl oblečen v brnění. Každá část této vojenské výzbroje byla na svém místě: Kovová přilba, pás, krunýř, střevíce, štít a meč.

A tak apoštol Pavel v této vojenské výzbroji, kterou měl stále před očima, viděl obraz oděnění, které má mít každý křesťan jako bojovník Krista, Krále: Hlavu má chránit jistota Boží ochrany a přízně, srdce je kryto pancířem Kristovy spravedlnosti, pravda je jeho pásem, nohy jsou obuty střevíci, jež vedou křesťana do světa ke zvěstování evangelia pokoje, štítem je důvěra v Boha a mečem je slovo Boží. Nic z toho nesmí chybět, máme-li odolat lstivosti toho největšího našeho nepřítele, ďábla, který hledá, kde by nás zranil.

0 řeckém hrdinovi Achillovi, který se proslavil při dobývání Tróje, se vypravuje, že o jeho brnění každý šíp, každý meč a každé kopí se odrazily. Jen patu na noze měl zranitelnou. Jeho nepřátelé se to dověděli. Otrávilí proto hroty šípů a stříleli mu na patu, až ho tam zasáhli a tak ho zabili.

Podobně i ďábel zná slabé místo každého z nás. Když zapomeneme vzít na sebe některou část z toho brnění, o kterém hovoří apoštol Pavel, on právě na tom místě nás napadne.

A proto apoštol Pavel v 2. listě Timoteovi k tomu dodává: „A kdo závodí, nedostane odměnu, nezavodí-li podle pravidel.“ Za časů Pavlových bývali vítězové sportovních her ozdobováni věncem, který nosili na hlavě jako korunu. Při tom se dávalo pozor, zda závodník dodržel všechna pravidla a nedopustil se jejich přestupku.

I křesťan je podoben takovému zá-

vodníkovi. Pán Ježíš Kristus, který ho nakonec chce ozdobit korunou věčného života, dbá na to, zda zachovává všechna pravidla. Ta, která on sám vydal ve svém evangeliu.

Apoštol Pavel vypočítává pravidla, kterými se řídil ve svém životě: neustupoval před překážkami a těžkými úkoly, nelekal se okovů a soužení pro Krista, všude vyřizoval evangelium, které mu Kristus svěřil, a tak pokorně běžel cestou, kterou mu Pán určil. Tak projevil svou lásku k Bohu i k lidem a nyní s nadějí hledí k okamžiku, kdy ho Kristus ozdobí věncem vítězů.

Kéž je tomu tak i s námi! Kéž i my můžeme nakonec s Pavlem vyznat: „Boj dobrý jsem bojoval, život ukončil, víru zachoval. Nyní očekává mě koruna vítězství, kterou odevzdá mi Pán, ten spravedlivý Soudce!“

Olga Medková

Nad Písmem**JSI-LI SYN BOŽÍ**

Možná i vy máte pocit, že žijeme ve společnosti, kde člověk stále musí dokazovat svou hodnotu. Čím? Že plní příkazy druhého, odpovídá ideálům doby, podává patřičné výkony, disponuje finančními prostředky, vykazuje žádané vědomosti a schopnosti, umí se prosadit... Za to vše je chválen nebo trestán, přijímán nebo odmítán, odměňován nebo obviňován. Jistě, bez hodnocení činnosti druhého se neobejdeme. Je na tom postavena výchova, školství, svět práce a obchodu, nakonec i zdravotnictví a sociální péče. Bohužel, stohy papíru s hodnocením všeho možného i nemožného stále narůstají. Co však víme o hodnotě člověka?

I v našem textu vybízí ďábel Ježíše k výkonu „...řekni tomuto kameni, ať je z něho chléb.“ Co by mohlo být záslužnějšího? Než přečtete tento článek, zemře na naší zemi několik dětí hladem. Naproti tomu Bůh dává člověku už při stvoření pokrm k jídlu, ústy proroků slibuje sytit hladové. Sám evangelista Lukáš o dvě kapitoly dál nazývá hladovějící blaženými, protože budou nasyceni. Což za tento čin nesklidí Ježíš pochvalu od lidí i od Boha, nedokáže svou hodnotu?

Rafinovanost pokoušitele spočívá právě v tom, že se tváří jako lidumil a posluchač Božího slova. Jde mu však o zpochybnění samého základu Ježíšova života: „Jsi-li Syn Boží, řekni...“ Jistotu vzájemného vztahu Otce a Syna nahrazuje Boží nepřítel nepozorovaně nejistotou a ochotně nabízí příležitost k překonání této nejistoty – činem, který se tváří jako Boží vůle. Činem, za který se Ježíšovi jistě dostane pochvaly od lidí i vnitřního pocitu, že tedy opravdu Božím Synem je.

Odpověď Pána Ježíše neobsahuje sebevědomé konstatování, že přece výsadu Božího synovství vlastní, že to nepotřebuje nikomu dokazovat, protože to právě slyšel jako sdělení faktu při křtu v Jordánu. Nečiní však

ani horem pádem to, k čemu ho satan vybízí, aby dokázal, že hlas z nebe nebyla halucinace. Boží synovství není nezměnitelný stav ani odměna za vyšší výkon, zásluhy a "vzornáctví". Vztah Otce a Syna je souznění "duší", jednota "srdce", láska silná jako smrt, kdy jeden bez druhého není sám sebou, neustávající rozhovor beze slov, pevné objetí, dávající uzdravení a sílu lásky, i když je Syn vydán do rukou hříšníků. Je to spolehnouti na to, že slovo druhého platí, že na něm lze stavět, ať se stane cokoliv. Ne proto, že ten druhý musí nebo že z toho něco má, ale že chce a že miluje. "Důkazem" Božího Synovství tedy může být jen svědectví Ducha svatého, tedy tento vztah sám. „Člověk nebude živ jen chlebem“, tedy tím, co Bůh dává a co člověk dělá, aby si ho zasloužil, „ale každým slovem Božím“, slovem, v němž se člověku dává Bůh sám.

Otvírá se před námi postní období a s ním i možnost přemýšlení. Dnes o výzvě: Jsi-li dobrý syn, otec, matka, přítel, duchovní, křesťan..., učíš, řekni, napiš nebo naopak nedělej, neřkej, nepiš! A o tom, jsi-li dobrý, rozhodne lidský soud podle toho, co uděláš. Kolik komplexů méněcennosti se v nás od dětství nahromadilo, protože jsme nemohli splnit všechna očekávání, protože jsme zklamali ty, na nichž nám záleží, protože jsme chtěli dokázat, že jsme "dobří", lepší než ostatní. A ono se to nepodařilo a druhí lidé na to přišli. Kolik sil vynakládáme, abychom to zahladili, napravili a byli... jací, to ani sami často nevíme.

Ježíš přišel proto, aby nám připravil místo, abychom tam, kde je on, i my byli. Můžeme s ním být jedna duše a jedno srdce v pevném objetí Boží náruče, v důvěrném rozhovoru beze slov, ve věrnosti uprostřed nejistoty života. Proto se Boží slovo stalo tělem, abychom ho přijali, žili ze vztahu k němu, stali se tak Božími dětmi

LK 4,1-4

zahrnutými vším bohatstvím Boží slávy a moudrosti. Neroztřístili se na Scyle a Charibdě nástrah pokoušitele: Sebejistotě, že patří přece mezi "ty lepší" a komplexech méněcennosti v pochybnostech o své vlastní hodnotě. Jsem Boží dítě – to není titul, na který jsem se nadřela a který si mohu dát na vizitku či na náhrobek. Je to něco mnohem víc – vztah, který mohu žít, na který se mohu spolehnout; který mi dává křídla, odpuštění, nekonečnou hodnotu měřitelnou jen Boží obětí milovaného Syna a schopnost vidět tuto nekonečnou hodnotu v druhých kolem mě.

Bible je živá kniha, která vypráví o Ježíši, který léčku nepřítel prohlédl a v pokoušení obstál. Kniha, která vypráví o nás a našich pokoušeních. Kniha skrze niž je Ježíš s námi v našem dobrém boji víry o pravé pojetí vlastní hodnoty a hodnoty mých bližních.

Světluše Košíčková

**Pane,
ty víš,
kolik jsem zažila zklamání,
podrazů, projevů nenávnosti
a odmítnutí
od těch,
kterým jsem důvěřovala.
Ty víš nejlépe,
kolika lidem
jsem ublížila a uškodila
já.
Děkuji ti
za znamení tvé lásky,
která mi dávají odvahu,
schopnost důvěry,
naději nových začátků
a šťastných konců.
Děkuji ti,
že se z tvé milosti
a hodnoty,
kterou mi přikládáš,
mohu proměňovat
z kamení ve chléb.**

AUGUSTIN JÜNGLING A DVA POLITICKÉ PROCESY

Bratr farář Augustin Jüngling se narodil 27. března 1909 v Plzni. Své farářské povolání vykonával od roku 1931 v Žilině, Bystročicích, Vyškově a od roku 1943 v Olomouci. Zde přečkal celou válku. Po ní se kromě života v církvi aktivně zapojil i do činnosti v Národně-socialistické straně, ve které působil jako krajský vedoucí a člen ústředního výboru. A právě kombinace farářského povolání a aktivní působení v Národně-socialistické straně mu přineslo po Únoru 1948 mnohé těžkosti. Pro stranu se po vzniku Okresního akčního výboru stal nežádoucím a i v církvi přišly potíže. Měl signály, že bude z Olomouce přeložen na jinou faru do Čech a tam nebude již schválen. Rozhodl se tedy pro ilegální přechod hranic do Německa. Po úspěšném překonání hranic se v Německu nejprve dostal do sběrného tábora, z něhož byl přesunut do utečeneckého tábora v Ludwigsburgu, kemp Krabbenloch. Zde postupně získal až postavení předsedy ústředního komitétu tábora a rovněž vykonával duchovenskou správu jako farář naší církve.

A právě Jünglingova emigrace měla veliký vliv na vznik největšího politického procesu v naší církvi, jenž nese název Oldřich Bukal a spol. To je však poměrně známý fakt. Ovšem jméno Augustina Jünglinga můžeme nalézt i ve spisu jiného našeho odsouzeného faráře a to bratra Ladislava Krále.

Po ilegálním odchodu Jünglinga zůstala doma manželka Oldřiška a dvě děti. Je tedy pochopitelné, že se je bratr farář snažil dostat k sobě do Německa. Využil svých kontaktů v táboře a v listopadu 1948 poslal do Olomouce člověka, který si říkal "Zdeněk". Ten kromě manželky kontaktoval v Olomouci i Oldřicha Bukala, což se později stalo zámkou StB, aby okruh osob okolo Bukala a Oldřišky Jünglingové byl zatčen a nazván "ilegální velezrádnou a vyzvědačskou skupinou", která vešla ve spojení s agenty CIC a jejíž aktéři byli později odsouzeni na několik desítek let

odnětí svobody nepodmíněně. Jmenovitě bratr farář Oldřich Bukal na 18 let, farář Alois Mach na 5 let, jeho manželka Bohuslava na 6 měsíců nepodmíněně (v té době manželé Machovi pečovali o 4 děti) atd. Celá činnost Bukala a spol. však spočívala v rámci této návštěvy v tom, že měli Jünglingovi poslat zprávy z olomouckého kraje, čisté křesťní a oddací listy a různé úřední listiny.

Koncem května 1949 přijel do Olomouce od Jünglinga jiný údajný agent, který si nechal říkat "Jindra", vlastním jménem Miroslav Křenek. Ten měl za úkol připravit odchod Oldřišky Jünglingové do zahraničí. Tak také učinil a zároveň obdržel od Bukala dopis o situaci v církvi a od svého přítele Františka Kopeckého seznam členů Národního shromáždění. V druhé polovině června 1949 přijel Miroslav Křenek do Olomouce znovu, tentokrát aby již odvezl s sebou i celou rodinu Augustina Jünglinga. Po třech dnech se vydala manželka Oldřiška do Prahy, odkud se společně s dětmi a Křenkem přesunula vlakem k hranicím do Aše. Zde díky kvalitním falešným policejním přihláškám a dvěma malým dcerám prošli kontrolou a byli vpuštěni do hraničního pásma. O půlnoci překročili hranice a poté byli přes Schenwald a Hoff dopraveni Křenkem až do Ludwigsburgu k Augustinu Jünglingovi. Případ druhého z farářů, který vešel ve spojení s Augustinem Jünglingem, je poněkud odlišný. Na rozdíl od Bukala a ostatních z olomouckého případu se bratr farář Ladislav Král s Jünglingem osobně neznal. Od roku 1933 až do svého prvního zatčení vykonával farářské povolání v Berouně. Zde však byl v září 1943 zatčen gestapem a uvězněn na Kladně a v Malé tereziánské pevnosti. Později byl převezven do koncentračního tábora v Dachau. Propuštěn na svobodu byl Ladislav Král v červenci 1944. Své farářské povolání však mohl vykonávat až po osvobození v roce 1945. Je symbolické, že v Terezíně byl shodou okolnos-

tí vězněn ve stejné době jako například Milada Horáková a její manžel. Ta Milada Horáková, jež za okupace ještě unikla trestu smrti, který je však na ní nemilosrdně a přes četné mezinárodní protesty vykonán jen o několik málo let později v červnu 1950, tentokrát však příslušníky téhož národa. Podobný, ovšem nikoliv tak tragický osud potkává v témže roce i bratra faráře Ladislava Krále. V květnu byl v Berouně opět zatčen, tentokrát však StB. Viněn byl mimo jiné z toho, že v roce 1949 vešel ve styk s agentem CIC Karlem Heikenwälderem, kterému předal dva dopisy se zkrácenými informacemi o poměrech v církvi a v Československu, aby je doručil adresátům v cizině. Tím spáchal zločin velezrady a vyzvědačství a byl Státním soudem v Brně 11. června 1951 odsouzen na 14 let.

A kde v celém případě figuruje farář Jüngling? On to byl, komu byly nakonec oba zmiňované dopisy adresovány, ač první z nich měl být původně Karlem Heikenwälderem odeslán jinému faráři naší církve, a to Karlu Vítovi, který byl církvi v roce 1948 vyslán do USA, kde nakonec také zůstal. Ovšem již zmiňovaný údajný agent CIC Heikenwälder jej v Ludwigsburgu předal právě faráři Jünglingovi a při své další cestě do Československa přivezl od něho i odpověď Ladislavu Královi. V ní se mimo jiné tázal na poměry v církvi a žádal o tiskopisy k vyučování náboženství a o zpěvníky k bohoslužbám. Druhý dopis odeslaný Augustinu Jünglingovi byl zajištěn orgány StB při zatčení u Karla Heikenwäldera. Bratr Ladislav Král byl nakonec z vězení ze zdravotních důvodů propuštěn v roce 1957, tedy po více než 7 letech vězení.

Bratr farář Augustin Jüngling se i s manželkou vrátili z USA do rodného Československa po roce 1990. Oba se opět zapojili do života náboženské obce v Olomouci a to až do doby, než Augustin Jüngling v listopadu 1996 tento svět nadobro opustil.

Martin Jindra

Bratr farář Augustin Jüngling

NAŠE RECENZE

Básnicko-epištolně esejistický Oblouk návratu Stanislava Kubína

Stanislav Kubín: Oblouk návratu, OFTIS, Ústí nad Orlicí, 2006
Ilustrace Mgr. L. Čmerda

V útlé knížce vnímáme autorovu základní dvoupólovost, tajemnou a dráždivou. Byl to šťastný nápad spojit novou "setbu" poezie s básnickou prózou, krátkými epištolně laděnými esejemi, a nadto i s promluvy na vernisážích.

Působivá je také předmluva z pera tvůrcevoho přítele P. P. Siostrzonka, převora Břevnovského kláštera. Celek knihy je laděn křesťanský. Zároveň jakoby chtěl Stanislav Kubín ještě dodat myšlenku z jiných velkých kultur, a tak na úvod cituje čínského filosofa, který je přesvědčen, že "cesty Boží nejlepší jsou".

Poezie Stanislava Kubína na jedné straně stimuluje, na druhé i lyricky uklidňuje naši obraznost, naše duchovní sensorium. Básnickova imaginace se obrací mj. k velikánům tvorby, ke křesťanský hlubokému trpiteli Janu Zahradníčkovi nebo k W. Shakespearovi.

Básník má dar slova, jeho příměry a metafory jsou působivé, např. "medově jantarový čas". Na čtenáře dýchne z veršů věk zmoudřelé zralosti, oprošťování se od všeho mělkého a zbytečného, cesta "na hlubinu". Poeta varuje: "Bůh nemluví k těm /Co nemají čas."

K žánru eseje projevuje autor svůj vztah i hojnými a výstižnými citacemi, např. z Exupéryho, I. Wernische, K. Hvizďaly a dalších. Básnictví a výtvarné umění jsou svým způsobem spojitě nádoby, a tvůrčí slova mnohdy sytí svou inspiraci výtvarnými podněty a navazují na ně básnickými vizemi pramenícími v srdci.

Touto cestou jde i Stanislav Kubín, zkušený literát, který čerpá z klenotnice zážitků a dokáže je přetavit prožitkem víry, nabídnout esejisticky propracovanou epištolně zamýšlení nad biblickými texty, zralé formulace, prozrazující mistra slova. V pohledech "eseje jako básnické disciplíny" zúročuje i své zkušenosti z rozhlasového vysílání. "Neskleneš duhový oblouk návratu, ač bys chtěl," citujme na závěr básníka.

Olga Nytrová

INFORMACE PRO ČTENÁŘE

Knížka je k dostání na dobírku na liberecké faře (nám. Českých bratří 5, 460 01 Liberec), případně přes autora Stanislava Kubína - kontakt rovněž přes faru.

Knížka stojí 100 Kč, pokud si jich objedná náboženská obec 10 a více, dostane je za 80 Kč/ kus + 1 výtisk zdarma.

(red)

BÝT V UTRPENÍ SPOLU 2M 3,7-10; 1K 12,19-26; Mk 15,22-34

Žijeme ve světě, který není skoupý na lidské utrpení. Nechci ztrácet čas mudrováním nad tím, kde a jaký druh lidského utrpení je horší. Skutečností je, že utrpení lidský život provází od narození až do smrti. Sdělení, že nás Bůh soudí či trestá, je snad vhodné použít jen na vlastní příklad, pokud nás to povede k následné nápravě vlastního života právě v té oblasti, za kterou se domníváme, že jsme trestáni. Všude jinde je potřeba jasně říkat: Bůh zná naše bolesti, slyší naše úpění, vidí útlak a bezohlednost. Novozákonně pak „ani Boží Syn nebyl utrpení ušetřen“ a „Ježíš přišel na svět mezi nás, abychom už nikdy a na nic ve svém životě nebyli sami, abychom měli pomocníka, který s námi všechno, tedy také utrpení, nese“.

Bůh s námi utrpení nese tak, že se nám téměř vždy dostává setkávání s lidmi (s blízkými, bratry a sestrami ve víře, s rodinnými příslušníky, náhodnými či dokonce neznámými lidmi), kteří různým způsobem naše utrpení zmenšují a pomáhají nám ho nést.

Stejně tak my máme pozorně a ochotně nést utrpení s druhými lidmi, někdy s našimi blízkými, někdy se sestrami a bratry ve víře, s náhodně nám vstoupivšími do života, s lidmi nám neznámými. Nejvíce to platí na církvi: je to naše duchovní rodina.

Tady a dnes chtěla bych říct, jakou vděčnost pocítuji, když po dlouhé době je "moje" ("naše") církev přijímána ostatními církvemi jako jeden z mnoha údů téhož těla Kristova. Není to zatím přijímání za všech okolností, všemi a všude, avšak děje se. Nejsme už údem pohrdaným, nepotřebným či dokonce takovým, který je třeba vypořádat. V ekumeně též někdy zažívám, jak si ostatní společenstva a jejich údové (tj. členové) uvědomují, že pokud trpí jeden křesťanský úd, trpí s ním ostatní a tedy celé tělo Kristovo. Kolik generací trvalo, než se můžeme odvážit biblickému slovu apoštola Pavla porozumět takto nově. A to na všech zúčastněných stranách!

Abychom utrpení mohli nést s druhými, nesmíme se na lidi dívat tvrdě, ne-

citlivě, musíme se takříkajíc "vcítovat" do jejich zápasů, bolestí, proher, pocitů. A to není vůbec snadné. Kolik lidí z těch, kteří byli shromážděni na Golgotě, toho bylo schopno? Maloučko, proto Ježíšovi nebylo pomoci, proto i on v zoufalství musel volat: *Proč si mě, Bože, opustil?* Někdy je možné být bolestí tak přeplněn, že už se člověk před sdělením s ostatními uzamkne.

Hledíme tedy síly v modlitbě, abychom dokázali být více s lidmi v jejich utrpení, hříchu a bolestech, aby nepochybovali, že je máme rádi. Ujišťujeme je svou podporou, aby tak prožívali, že Bůh je opravdu s nimi, a to mnohem hlouběji a bytostněji, než si možná zatím připustili. Kéž nepatříme k těm, o kterých se říká: opustili toho člověka, ale Bůh ho neopustil. Protože pak nejednáme podle Boží vůle, ale proti ní a přispíváme k lidskému utrpení, místo abychom ho umenšovali. Pán Bůh nám k těm proměnám našich vztahů pomáhá nyní i povždy!

Eva Mikulecká

ZPRÁVY

Vzpomínka

Vzpomeňte, prosím, spolu s námi zemřelého bratra Josefa Čiháka, faráře z Českého Dubu, který by se 2. března letošního roku dožil devadesátilet.

Marie Čiháková,
manželka s rodinou

Rozloučení v Chožově

Členové náboženské obce v Chožově se spolu s občany okolních obcí 8. února přišli do obřadní síně v Lounech rozloučit se sestrou Zdenou Břejlovou, která byla již od mládí členkou naší církve a také nadšenou sokolkou. Zastávala místo náčelnice Obce sokolské v Chožově a velice úspěšně vedla mládež. V naší církvi sloužila mnoho let jako předsedkyně rady starších a byla pomocníkem a rádcem nejen místním duchovním ale i bratřím a sestrami ve víře.

Její náhlý sklon ve věku nedožitých 70 let nás všechny zaskočil. Při církevní obřadu v Lounech, jehož vedení se ujala sestra Mgr. Helena Smolová, bylo na všech účastnících patrné hluboké rozrušení.

Po obřadu v Lounech byly ostatky sestry Zdeny odvezeny do Chožova a za účasti rodiny uloženy do rodinné hrobky. Závěrečné slovo útěchy, modlitby a požehnání vyprošoval bratr Jiří Rada.

Vzpomínková bohoslužba se konala 18. února odpoledne ve sboru v Chožově. O modlitbu za zesnulou prosí nejen pozůstalí, ale celá náboženská obec.

Jiří Rada

Zájezd se žateckými

Náboženská obec v Žatci připravila pětidenní zájezd do Tyrolska a

Bavorských Alp v termínu 27. dubna - 1. května.

Program:

* 27. dubna - Odjezd od Sternturistu v Žatci ve 20 h, od hotelu Diplommat v Praze ve 21.30 h.

* 28. dubna - Východ slunce budeme pozorovat nad hladinou největšího bavorského jezera Chimsee. Lodí se dostaneme na ostrov Herrenchimsee, kde Ludvík II. nechal postavit stejnojmenný zámek, který měl být replikou francouzských Versailles. Odpoledne strávíme v pevnostním městečku Kufstein. Budeme obdivovat snad největší venkovní varhany na světě (4307 pístů). Milovníky dobrých vín jistě potěší návštěva sklárny Riedl, která vyrábí skleničky, bez nichž by víno nebylo tím, čím je. Přenocujeme a povečeříme v penzionu Franzenhof v údolí Innu.

* 29. dubna - Celodenní pobyt v Innsbrucku a jeho okolí. Prohlídka zámku Ambras, kam se z Křivokláty přestěhoval Ferdinand Habsburský se svou ženou Philippinou Welservou, krásnou kupeckou dívkou z Augsburgu. Ve dvorním kostele

najdeme překrásný náhrobek Maximiliana I. a 28 soch evropských panovníků, jeho současníků. V městečku Watens navštívíme Svárovského „Křišťálové světy“. Přivítá nás alpský obr a budeme se moci potěšit krásou českého křišťálu.

* 30. dubna - Poslední den pobytu věnujeme prohlídce Zillertálských Alp. Údolím řeky Ziller se 2 km dlouhým tunelem dostaneme ke Krimmelským vodopádům, které jsou čtvrté nejvyšší v Evropě (400 m). Vodopády jsou ve třech úrovních, zdatní budou moci vystoupit až k nejvyššímu stupni. Pokračovat budeme noční prohlídkou centra středověkého Pasova. Navrátíme se následující den v časných ranních hodinách.

Příhlášky pošlete na adresu náboženské obce v Žatci (Studentská 1190, PSČ 438 01) k rukám bratra faráře Jiřího P. Adámka. Bližší informace i na tel.: 415712617 nebo 607639467.

(ja)

Nabídka bydlení

Pronajmu byt 2+1 v Praze ženám.
Tel.: 777 551 118

inz. 1

KŘESŤANSKÁ TURISTICKÁ AGENTURA MESITES

již osmý rok nabízí ubytování
v apartmánech u moře v Chorvatsku
za skvělé ceny!

www.mesites.cz

Využitím našich služeb současně podpoříte
misijní práci manželů Dohnalových v Chorvatsku.
Objekty jsou ideální pro rodinnou, sborovou
dovolenou i dovolenou studentů a mládeže.
Objednávejte, dokud jsou ještě volné termíny!

info@mesites.cz

kata.mesites@seznam.cz

GSM +38591 5659536

Tel: 003855281 6582

inz. 2

JEŽÍŠOVY SANDÁLY

V africkém státě Kongo neexistuje odpad. Je tam taková chudoba, že veškeré věci se v maximální míře využívají a recyklují. Jednou z těchto recyklovatelných surovin jsou i automobilové pneumatiky. Vyřezávají

z nich řemínky, takže finálním produktem jsou sandály, které tamním obyvatelům prodávají za symbolickou cenu. Je zajímavé, že v doslovném překladu z místního jazyka zní termín pro sandály "Ježíšovy nohy".

Důvodem tohoto označení je nejenom skutečnost, že je nosí ti nejchudší, ale i to, že na obrazech nosí Pán Ježíš sandály podobné těm, které si místní domorodci vyrábějí z odpadu. Na zaprášených cestách Palestiny byly před dvěma tisíci lety vytlačeny stopy Ježíšových sandálů... Na cestě do Jericha uzdravil slepého muže, u Gadaru zase vyhnal démona z posedlého člověka. Pomáhal chromým, hluchým a slepým. Malomocné zbavoval hrozných nemocí. Odpouštěl hříchy trpícím hříšníkům. Vzkřísil mlaď děvče i svého přítele Lazara.

V závěru svého proroctví o Janu Křtíteli a Ježíšovi se starý Zachariáš zmiňuje o Mesiášovi jako o "Vycházejícím z výsosti", aby "vedl naše kroky na cestu pokoje" (L 1,78-79). Zachariášova píseň popisovala nejen způsob, jakým měl Kristus přinést pokoj Izraeli, ale i nám ukazuje, jak krácením v Ježíšových šlépějích můžeme získat a šířit pokoj Boží. Kdyby někdo sledoval stopy našich "sandálů", s čím by se setkával? Viděl by také lidi potěšené, duchovně uzdravené, pokojné a radostné? Anebo znechucené, pohoršené a nespokojené?

Jana Krajčířiková

- czka

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

POKUŠENÍ NA POUŠTI

Dnešní tajenku získáte, pokud z textu L 4,1-13 vypíšete písmenka podle tohoto klíče: první číslo znamená číslo verše, druhé je slovo v tomto verši a třetí označuje písmenko v daném slově.

1. 1,12,1	10. 1,2,1	19. 4,8,1
2. 5,2,2	11. 2,6,4	20. 6,10,10
3. 9,10,7	12. 6,8,2	21. 1,1,1
4. 3,2,2	13. 9,3,2	22. 9,2,2
5. 12,1,5	14. 5,7,7	23. 9,6,9
6. 4,4,2	15. 4,5,2	24. 10,7,1
7. 10,14,1	16. 12,5,2	25. 6,6,3
8. 13,5,8	17. 8,6,1	26. 3,6,4
9. 8,3,1	18. 3,8,6	

(Řešení z minulého čísla: Bude vám dáno)

Český zápas

MK ČR E 127 ISSN 0323-1321

Týdeník Církve československé husitské

Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wucherlova 5, 166 26 Praha 6

Šéfredaktorka: Dr. Helena Bastlová, redakce: Mgr. Jana Krajčířiková, Ivana Kyselová, Mgr. Ervín Kukuczka, tel.: 220 398 107, fax: 220 398 123,

mail: cesky.zapas@cesh.cz, Tisk: Grafotechna, Distribuce: A.L.L. production s.r.o., Poděbradská 24, 190 00 Praha 9, tel.: 234 092 851, predplatne@predplatne.cz

KALENDARIUM – ÚNOR/BŘEZEN

27. 2. 1812 - Narodil se v Horní Lehote Samo Chalupka (+ 19. 5. 1883 tamtéž) - slovenský národní buditel, básník a evangelický kněz, nejstarší z básníků Štúrový školy. Byl průkopníkem romantické poezie ve slovenské literatuře. Již během studií na lyceu a pak na teologii v Bratislavě (1827-32) se horlivě zapojil do kroužku zájemců o českou a slovenskou literaturu. Když roku 1830 vypuklo v Polsku povstání za nezávislost, přerušil studia a vydal se jako dobrovolník bojovat do Haliče na pomoc Polákům. Po porážce povstání se vrátil, dokončil studia a stal se knězem. Do tohoto období spadají i jeho první literární úspěchy, básně v duchu lidových písní psané ještě česky. Poté se nadlouho odmlčel, ale nadále se věnoval studiu slovanských písní. Roku 1837 se stal členem tajného spolku Vzájemnost. V 50. letech letech Chalupku navštívila v jeho působišti v Horní Lehotě B. Němcová a přinesla si od něho i řadu námětů ke svým slovenským pohádkám. Teprve v 60. letech se naplno rozvinula Chalupkova básnická činnost, která navázala velmi silně na lidové tradice. Psal básně jak lyrické, tak především historicko-epické, v nichž zpracovával tematiku jánošíkovskou, ale čerpal i ze slovenského dávnověku a bojů proti Turkům; nejproslulejší se stala jeho hrdinská báseň *Mor ho!*

27. 2. 1902 - Narodil se v Ružomberoku Ľudovít Fulla (+ 21. 4. 1980 v Bratislavě) - slovenský malíř, grafik, ilustrátor a scénický výtvarník, který měl spolu s Mikulášem Galandou a také M. Benkou zakladatelský význam pro slovenské moderní malířství, byl spoluautorem prvního manifestu slovenské avantgardy (*Súkromné listy Fullu a Galandu, 1930-32*). Z podnětů kubismu a fauvismu vytvořil osobité dílo s výraznou barevností a senzitivností (*Letní ráno, 1930*), později zachycoval atmosféru slovenského folklóru a v jeho tvorbě se prosadila také inspirace lidovým uměním (*Zemlinčanka; Nedelné popoludnie; Slovenská nevesta, 1949; Idyla slovenskej rodiny, 1970*). Významná byla i jeho grafická tvorba (*Ukrižovanie, 1937, 1961; Věterná Bratislava, 1957*), ilustrace především slovenských lidových pohádek a scénické práce, vznikající ve spolupráci se Slovenským národním divadlem. Za scénický návrh mu také byla roku 1936 udělena bronzová cena na trienále v Miláně. Po 2. světové válce byl Fulla pověřován i monumentálními zakázkami, navrhl mj. triptych pro Expo 58 v Bruselu a mozaiky pro Bratislavský hrad.

28. 2. 1782 - Narodil se v Bierce v Polsku Josef Božek (+ 21. 10. 1835 v Praze) - vynálezce. Proslulost mu přinesla konstrukce na svou dobu dokonalých protéz. Do technické historie se zapsal parním vozem postaveným roku 1815, po Cugnotovi prvním na evropské pevnině. Vyráběl i železniční vozy pro koňspřežný dráhu České Budějovice - Linec.

28. 2. 1937 - K. Henlein vytyčil na "německém dni" v Ústí nad Labem program národnostních katastrů, podle něhož měli být občané republiky rozlišeni podle národnosti a přiřazeni k příslušnému národnostnímu katastru, který měl mít vlastní samosprávu v hospodářských, národnostních a kulturních otázkách.

1. 3. 1777 - Marie Terezie schválila návrh dvorního rady F. A. Raaba na poddanskou reformu (tzv. raabizaci) v Čechách. Její podstatou bylo rozdělení vrchnostenských dvorů mezi poddané a převedení robot na peněžité platy (relicie). Tím se mělo dosáhnout v duchu tereziánského kmeralismu zvýšení zemědělské výroby a zvýšení populace. Při provádění raabizaci došlo ke vzniku nových obcí (128 v Čechách, 117 na Moravě).

1. 3. 1792 - Náhlná smrt (opředená o fantasmagorické fámy) pětáctřicetiletého Leopolda II. (* 5. 5. 1747), syna Marie Terezie a Františka Štěpána a mladšího bratra Josefa II. přivedla na habsburský trůn jeho prvorozeného syna, čtyřadvacetiletého FRANTIŠKA II. [1792-1835]. Vlady se ujal v době, kdy vídeňský dvůr musel čelit vlivu Velké francouzské revoluce. Proti ní zvolil cestu násilných prostředků. Nástupem Františka II. skončilo období osvícenských reform a v zemi nadlouho zakotvil konzervativní byrokratický politický systém, uzavírající se všem novým myšlenkám.

2. 3. 1927 - Zemřel v Pardubicích Jan Kašpar (* 20. 5. 1883 tamtéž) - první český letec. Absolvent České vysoké školy technické, nadšený cyklista a automobilista, pracoval v továrně Laurin a Klement a tady se také s ing. Hieronymem podílel na stavbě prvního leteckého motoru u nás. Letectví jej nadchlo tak, že firmu opustil a spolu s bratrem Evženem Čihákem se věnoval výhradně létání. Na jednoplošník vlastní konstrukce se učil létat. Letadlo bylo zhotoveno za tři měsíce a v únoru 1910 na něm prováděl Kašpar se svým bratrem první pokusy. Stroj však měl malý výkon a nakonec se při pádu zničil. Podobný osud postihl i další tři stroje. Aby své pokusy co nejvíce urychlil, zakoupil nakonec ve své době špičkový stroj Blériotův. Na něm 13. 5. 1911 také absolvoval historický let z Pardubic do Prahy. Toto letadlo pak věnoval již v roce 1913 Národnímu technickému muzeu v Praze.

Následovaly četné úspěchy - například ještě téhož roku první let s cestujícím, ale také nesnáze, zranění i překážky. Po smrti svého otce, nadšeného příznivce aviatiky, Kašpar létání načas zanechal a definitivní konec pro něj znamenala 1. světová válka - po ní sám, bez prostředků, s velkými dluhy, zneuznán a také duševně chorý nakonec spáchal sebevraždu. Jeho průkopnické lety však položily základ českého letectví.

2. 3. 1932 - Publikován byl plán francouzské vlády O hospodářském sblížení střední Evropy (tzv. Tordieuův plán), na jehož vzniku se podílela i československá diplomacie. Memorandum navrhovalo ekonomickou součinnost států Malé dohody, Rakouska a Maďarska na principu preferenčním a regionálním. Proti plánu vystupovalo Německo a Itálie.

(red)